

Det går jo egentlig meget godt

Jan Carlsen

DBU Diplominstruktør og medlem af DBUs lovgruppe samt klummeskribent

26-06-2021

Vi er nu to uger henne i EM, og bortset fra de forrygende danske resultater efter den traumatiske indledning er der også meget andet at glæde sig over. Vi har set nogle flotte dommerpræstationer med styr på tingene og ingen kendelser, der har haft væsentlig forkert indflydelse på resultaterne. VAR har haft en meget tilbagetrukket rolle og har vel kun misset en enkelt signifikant episode (herom senere), men til gengæld ledt dommerteamet ind på den rette vej en håndfuld gange, enten i

form af straffespark eller offside-kendelser. Ekspeditionstiden har været meget kort, og en del folk har spurgt mig, hvorfor det ikke altid er sådan herhjemme. Og her bliver jeg så (igen, igen) nødt til at sige, at vi er begyndere på dette felt, har kørt en enkelt sæson, og det er Europas mest rutinerede VAR-dommere overhovedet, som vi har i spil her. Der er altså ingen genvej til rutine – men det skal nok komme. Som også tidligere skrevet er vi nøjagtig dér herhjemme, hvor vi havde forventet at være herhjemme – med de fejl og mangler, der nu engang følger med. Hvorom alting er, er dette indtil videre den flotteste slutrunde set fra et dommersynspunkt, som jeg har oplevet.

Jeg skal også sige, at deadline-djævelen med sin krogede, hornede og spidse finger på skulderen af mig tilsiger, at dette skrives onsdag eftermiddag – før vi får afgjort de sidste to grupper, herunder den såkaldt malerisk betegnede ‘dødens pulje’ med Frankrig, Portugal, Tyskland og Ungarn. Så der kan selvfølgelig nå at ske ting og sager dér – og så på selveste Sankthansaften. Lad os ikke håbe, at der ryger nogle dommere, linjedommere eller VAR-dommere mod Bloksbjerg i den anledning. Jeg vil i hvert fald sidde med popcornene klar kl. 21 onsdag – men sådan er det jo at skulle skrive på forkant.

Skal jeg endelig gribe fat i nogle få ting, som nok kunne have været anderledes, er det f.eks. kampen mellem Tyskland og Frankrig, hvor et spring på en modspiller medførte, at vedkommende franskmand var væk i en 10-15 sekunder, men alligevel efterfølgende fik lov til at fortsætte. Det er mig fuldstændig ubegribeligt, at det kan ske i disse tider, hvor der i den grad er fokus på hjernerystelser. Der må være et cirkulære her, som er røget holdlægen forbi, for i sidste ende er det ham, der bestemmer, om spilleren kan fortsætte – ikke trænere, holdledere eller andre. Der var et grimt eksempel i Premier League forrige år med en Tottenham-spiller, hvor det alligevel endte med, at spilleren i sidste ende måtte udskiftes efter endnu nogle minutter på banen – men han skulle aldrig have været derind igen. Hovedskader skal tages dødsensalvorligt – og det indprenter vi helt på laveste breddeniveau. Nu er der jo sjældent holdlæger på de kanter, men så må dommeren (selv om han ikke er læge) i givet fald træde i karakter og sige, at den spiller vil han altså ikke have på sin bane i den tilstand, som spilleren er i. Så må man tage eventuel ballade efterfølgende – men spillernes helbred er altså det allervigtigste. Vi skulle alle sammen gerne kunne gå på arbejde dagen efter.

Det er i samme kamp, hvor Rüdiger helt tydeligt (i hvert fald på close up-kameraerne) planter sine tænder i skulderen på Pogba. Ikke vildt og voldsomt i Suarez-stil, men i den grad som en markering. Lad mig starte med at slå fast, at det er ikke en opførsel, som man overhovedet kan tolerere på en fodboldbane. Hvis det er sådan noget, som man vil, har man valgt en forkert sportsgren. Efter Suarez-stuntet ved forrige VM blev det direkte indføjet i loven, at sådan en handling ud over udvisningen skal medføre et direkte frispark. Der var faktisk indtil da et hul i loven (ikke med hensyn til udvisningen, men igangsættelsen), fordi ingen havde forestillet sig, at sådan noget kunne ske mellem voksne mennesker. Fodboldloven forudsætter jo som princip, at man opfører sig ordentligt, og man tager ikke højde for alle mulige irrationelle handlinger (kun nogle af dem). Det at bide er sådan noget, som mindre børn kan finde på at gøre, hvis de vil have opmærksomhed, men forhåbentlig kun én gang. Men kameravinklerne til rådighed burde VAR nok have fanget den, og så kunne Rüdiger have fået sig et tidligt bad.

Der er for mig heller ingen tvivl om, at vi i kampen Danmark – Rusland mangler en 2. advarsel til Ruslands nr. 13 Kudyrashov (og det er der også en del, der har været forbi med – tak for det). Han har en advarsel hængende fra 1. halvleg, og nu kommer der en taktisk holde-situation, som forhindrer et frit løb mod mållinjen, omend langt ude i siden. Godt nok skal 2. advarsel være ‘clear

from the moon' eller déromkring, men denne kvalificerer sig i den grad, uden at jeg har den rød-hvide klaphat på. Omvendt har dommer Clément Turpin (som jeg har i den grad gode erindringer om – jeg var faktisk observatør på ham i hans internationale debut for en god del år siden langt pokker i vold i det absolut østligste Kroatien) jo lagt en høj linje for indgrebene, men ingen kat ville have gøet, hvis dette var blevet til en advarsel nummer to og dermed udvisning. Til gengæld er der intet at sige til straffesparket, som Rusland får tilkendt, selv om det gav en del absolut ikke klædelige protester fra det danske hold (men lad det så være – det er på et kritisk tidspunkt, og pulsen er oppe). Men lige her skal Danmark nok være glade for, at Turpin har lagt en høj linje, for dette med 'mobbing the referee' med en hel flok af spillere kan hurtigt koste på advarselskontoen, og det er vel ikke lige det, som vi har brug for...

Jeg har fået nogle henvendelser om benskinner efter klummen for et par uger siden, hvor jeg pointerede lovtekstens ord om, at en benskinne skal yde en rimelig grad af beskyttelse, den skal i princippet dække skinnebenet, og den skal være helt dækket af strømperne, samtidig med at den skal være en benskinne, der er designet til formålet – altså ikke en søndagsvis, pølsebakker, sammenrullede strømper, omvendte grydeskeer eller tilsvarende kreative påfund. Og så er det selvfølgelig i den grad frustrerende – også for mig – at se f.eks. en Llorente fra Spanien og en Grealish fra England løbe rundt med nogle ualmindelig lave strømper. Til det er der kun at sige, at ingen jo ved, hvad der er blevet sagt i debriefingen af dommeren efter kampen. Jeg ved godt, hvad jeg ville have sagt...

Jeg har også et par spørgsmål hængende omkring det faktum, at linjedommerne nogle gange kommer meget sent med deres offside-markering. I og med at der er VAR på disse kampe, kommer der nogle specielle ting i spil – men det tager vi i næste uge, medmindre der dukker noget andet op, som tager førsteprioritet.

For jeg skal også lige have tid til at blive lidt personlig og drivende sentimental. Jeg havde den udsøgte fornøjelse af at være i Parken i mandags til kampen mellem Danmark og Rusland. Bortset fra ulempen ved at stå op i halvanden time plus det løse (for ingen andre sad jo ned), så stængerne var ikke lige i top dagen efter, var det den mest elektriske oplevelse, som jeg har været med til i mange år. Jeg kan faktisk ikke mindes nogen landskamp som denne – og så måske alligevel (se nedenfor). At jeg først var hjemme meget langt over midnat, fordi det halve af Østerbro var afspærret, og at det krævede et glas rødvin at få pulsen ned på det nogenlunde normale, er en anden historie. Og at jeg så dagen efter skulle til Bornholm til en teoritest af dommere og observatører vidner bare om dårlig planlægning fra min side, men denne kombination havde jeg ikke lige forudset. Bornholm havde i den grad været først i kalenderen, men alle overlevede, både jeg og de, der skulle testes.. Men det var simpelthen magisk med den stemning i Parken – og på mange måder et déjà vu (heraf sentimentaliteten), fordi jeg også havde den fantastiske fornøjelse af at være i den gamle Idrætspark grundlovsdag 1985, da vi slog det daværende Sovjetunionen med 4-2. Det var den kvalifikationskamp mod VM i Mexico, hvor Michael Laudrup og Preben Elkjær scorede to mål hver, og selv om resultatet synes klart på papiret, sad man virkelig med livet i hænderne til absolut sidste sekund, fordi alt bølgede frem og tilbage.

Lige nu rider vi oppe på bølgen, og lad os håbe, at det kan blive fulgt op på lørdag mod Wales – men går det ikke, er det uden tvivl stadig en mageløs præstation. Danmark er det første hold i EM-historien, som går direkte videre efter to nederlag i de to første kampe. Og så under de virkelig komplicerede omstændigheder – der er ikke andet at sige end 'respekt', og ikke mindst til de dedikerede fans.

Tilbage til udgangspunktet. Indtil videre et herligt EM, i øvrigt med forbløffende mange mål scoret på skud uden for straffesparksfeltet, ingen signifikante dommerfejl, ingen VAR-skandaler (snarere det modsatte). Det er svært at bevare pessimismen ud fra et fagligt synspunkt. Og underholdningsmæssigt er vi i top. Man kan næsten ikke vente på fortsættelsen.